

Розділ 1

Кіана Рубіні

Їхати до школи з Відьмачухою, та ще й із Чонсі, який скиглив на задньому сидінні, повірте, сумнівне задоволення.

Не зрозумійте неправильно. Я б теж і скиглила, і плакала, і капризувала, якби Відьмачуха була моєю рідною матір'ю. Та звісно ж, що у свої сім місяців Чонсі було байдуже, хто його мати. Він просто невдоволено рюмсав. Він весь час рюмсав. І коли був голодний, і коли ситий, і коли хотів спати. Рюмсав навіть тоді, коли, виспавшись, прокидався. Отже, буднями Чонсі плакав, скиглив і капризував сім годин із двадцяти чотирьох, а вихідними — цілодобово.

Виник навіть певний зв'язок між гучністю його крику й педаллю газу позашляховика. Що голосніше він скавулів, то швидше їхала Відьмачуха.

— Уті-путі, а хто тут такий веселенький? — сюсюкала вона через плече, повертаючись до автокрісла, розташованого в неї за спиною на задньому сидінні. — І хто це в нас такий дорослий, хто це такий веселий?

— Достоту не Чонсі, — запевнила я. — Агов, школа вже поряд, сповільнюйся.

Натомість Відьмачуха додала газу.

— Дитину заспокоює рух, — пояснила вона.

Може, так воно і є. Їй це ліпше знати.

Виписавши зигзаги між припаркованими машинами й вискнувши гальмами, ми нарешті зупинилися біля входу в школу. З машин виходили батьки зі своїми діточками, а я тим часом переконувалася в тому, що останній різкий посмик був таки зайвий: Чонсі фонтаном виблював сніданок. Каша випорснула на стелю й тепер скрапувала з вікон. Це ще одна фішка Чонсі. Його шлунок ніби помножувач їжі. Чонсі з'їдав чайну ложку, а виблювував двадцять літрів.

— Виходь із машини! — сердито наказала мені Відьмачуха.

— Ти маєш піти зі мною, — нагадала я. — Мене без дорослих не зареєструють.

Та вона здавалася геть знесиленою від споглядання блювоти, якою була заляпана машина і яку вона тепер мусила вимити. Я їй співчувала.

Вона відповіла:

— Я зараз повернуся з малим додому, перевдягну його, потім помию машину. А ти поки що почекай на мене тут. Десять хвилин, щонайбільше — п'ятнадцять.

Ну що мені було робити? Звісно, тільки чекати. Тож я витягла із позашляховика наплічник, розгублена, відійшла від машини, а мачуха тим часом зникла за рогом. Я навіть не встигла видати їй традиційний жарт про пармезан — саме такий запах має те, що вивергає із себе Чонсі. Коли я вперше приїхала з Каліфорнії до тата й Відьмачухи на гостини, то через цей запах подумала була, що вони їдять багато італійської їжі. Яке ж то було розчарування! Власне, одне з багатьох.

Отже, я стояла перед Гринвіцькою середньою школою та спостерігала за цілими роями дітей, які зліталися сюди першого навчального дня. Хтось поглядав і в мій бік, але таких було небагато. Нова дівчина. Чи й не подія! Нова дівчина, напевно, цим не переймалася. Я тут не затримаюся — у Гринвічі я на якихось двійко місяців, поки мама подалася в Юту на зйомки фільму. Ні, вона не зірка, нічого такого, але ці зйомки можуть стати поштовхом до її майбутнього великого успіху. Протягом багатьох років вона заробляла на життя, знімаючись у комедійних програмах та рекламі, аж нарешті дістала роль у повноцінній картині. Тож я ніяк не могла поїхати з нею на вісім тижнів. Та, власне, мене й не запрошували.

Нарешті пролунав дзвінок, і натовп, просочуючись у двері школи, розчинився.

Відьмачуха досі не повернулася. Я запізнилася, а це не найкращий спосіб починати шкільне життя в Гринвічі. Та я тут ненадовго, тож не варто перейматися.

Я стану стародавньою історією задовго до того, як запізнення опиниться в моїй характеристиці.

Перевірила час на телефоні. Минуло двадцять хвилин, відколи мачуха поїхала й пообіцяла повернутися.

«Десять хвилин, щонайбільше — п'ятнадцять». Це СЧВ — стандартний час Відьмачухи. Набрала її, та вона не відповіла. Можливо, це означає, що вона вже в дорозі й за мить буде тут.

Але минуло багато секунд, а поцяткований блювотинням позашляховик досі не вигулькнув із-за рогу.

Зітхнувши, я сіла на лавку там, де батьки висаджують дітей із машини, і примостила наплічник на підлокітник. Відьмачуха — насправді її звуть Луїза — була не така вже й відьма, якщо на правду. До неї простіше достукатися, ніж до тата, — можливо, тому, що різниця у віці між нами менша, ніж у Луїзи з моїм батьком. Відьмачуха не в захваті від того, що сама тільки вчиться бути мамою, а тут на голову їй упала ще й восьмикласниця. Проте намагалася бути доброю до мене... Та щось не завжди в неї на це ставало хисту. Як-от тепер, коли вона змушувала мене чекати наодинці перед новою школою замість того, щоб вчасно прийти й допомогти зареєструватися.

Відвернуло мене від роздумів ревіння двигуна. «О, на решті!» Це лише на мить промайнуло в голові. Але ні — то не вона. То на всіх парах мчав іржавий старий пікап, рухаючись набагато швидше, ніж дозволяла собі навіть Відьмачуха. Сягнувши повороту, пікап заїхав переднім колесом на бордюр і сунув просто на мене. Інстинктивно я шугонула через спинку лавки — геть з його дороги.

Пікап пролетів за якийсь сантиметр від лавки. Бічне дзеркало збило наплічник із підлокітника й відправило

його в політ. Увесь його вміст: теки, папери, пенал, спортивні шорти, кросівки, обід — розлетівся навсід, дощем опадаючи на тротуар.

Пікап з вищанням зупинився. З нього вистрибнув водій, на ходу намагаючись упіймати мої речі в польоті. Він шугав то сюди, то туди. З кишені його сорочки повилітали документи, і тепер він ганявся ще й за ними, а не тільки за моїми речами.

Я приєдналася до полювання і краєм ока стежила за водієм, роздивляючись його. Це був хлопець, підліток, мій ровесник!

— Хто дозволив тобі сісти за кермо? — захекавшись, бо ще не отямилася від небезпеки, спитала я в нього.

— У мене є права, — відповів хлопець наче так і годиться.

— Не може бути! — вигукнула я. — Ти ж мого віку!

— Мені чотирнадцять.

Він вивудив із передньої кишені ламіновану картку. Під фоткою прочитала: «Паркер Еліас», а вгорі було зазначено: «ТИМЧАСОВІ ПРАВА».

— Тимчасові? Це як? — поцікавилась я.

— А так, що мені можна їздити в сімейних справах, — пояснив він.

— Це куди? У ритуальне бюро? Ти ж мало не вбив мене.

— У нас ферма, — відповів хлопець. — Я відвожу продукти на ринок. А ще бабусю до старечого дому. Вона супер-пупер стара й машину вже не водить.

Мені ще ніколи житті не випадало познайомитися з фермером. У Лос-Анджелесі їх не так багато. Я знала,

що Гринвіч — глушина, проте аж ніяк не сподівалася, що ходитиму до школи зі Старим Макдональдом.

Паркер простягнув мені наплічник із безладно втиснутими в нього речами. Дзеркало продірявило тканину, і тепер те місце було схоже на роззявлену пащеку.

— Я запізнююся, — затинався хлопець. — Вибач за наплічника.

І він, старанно уникаючи мого погляду, заскочив у пікап, запаркувався, відтак побіг до шкільної будівлі.

Відьмачуха так і не з'явилася в полі мого зору. Набрала її знову. Дзвінок одразу переадресувався на автовідповідач.

Що ж, вирішила, я сама розберуся з реєстрацією. Може, виграю час, поки заповнюватиму анкети, ну або що.

На реєстрації — справжня божевільня. Тут багато дітей, які а) загубили розклад, б) не можуть упоратися з розкладом або в) домагаються змін у розкладі. Коли я пояснила задовбаній секретарці, що чекаю на своїх батьків та/або опікуна, щоб зареєструватися, вона просто показала на стілець і більше не звертала на мене уваги.

Попри те що я нічого не маю проти Гринвіцької середньої школи, твердо вирішила зненавидіти її. І хто мені що скаже? Провина за це здебільшого лежить на Чонсі, але не забуваймо й про Паркера Макфермера та його тимчасові права.

Задеренчав телефон. Есемеска од Відьмачухи: «Веземо Чонсі до педіатра. Спробуй упоратися сама. Приїду щойно зможу».

Секретарка вийшла з-поза адміністраторської стійки й, насуплена, стала переді мною.

— Ми не користуємося телефонами в школі. Доведеться вимкнути його й залишити в шафці.

— У мене ще немає шафки, — відказала їй. — Я новенька. І гадки не маю, куди мені йти.

З дірки в моєму наплічнику стирчав жмут речей, і секретарка висмикнула звідти папірець.

— Усе написано у вашому розкладі.

— У розкладі? А де його взяти?

Офіційно я ще навіть не записалася до школи.

— Ви повинні бути в кабінеті сто сімнадцять.

Секретарка завалила мене складними поясненнями про те, як туди дістатися.

— Уперед!

І я пішла собі. Я була геть виснажена. Пройшовши заледве половину вестибюля, зазирнула в папірець, який нібито мав бути розкладом. І це таки розклад. Тільки не мій.

Нагорі в ньому написано: «Еліас Паркер, восьмий клас». Це розклад Паркера Макфермера! Мабуть, речі перемішалися, поки ми їх збирали...

Ступила три кроки назад, у напрямку реєстраційної, і зупинилася. Не хочу знову мати справу із цією секретаркою. Немає жодного шансу, що вона зареєструє мене без Відьмачухи. А якщо в педіатра черга, сидіти мені на цьому тупому стільці всенький день. Ні, дякую.

Зважую альтернативи. Додому можна дістатися пішки всього за п'ятнадцять хвилин. Але дім насправді не дім, і бути там я хочу не більше, ніж тут. Якщо я вже завдала собі клопоту прокинутися й підготуватися до школи, то краще залишуся тут.